

ביותר שנגזרו על דמויות פוליטיות. מ" בחינה זאת הם דמו יותר מכל לנידונים למוות הממתינים להדעה הסופית אם זכו בחנינה או שגורלם נחרץ.

היטיב להביע זאת דווקא שמעון פרס, שבשעות ההמתנה הארוכות, המשיל את מצבו למצב הנידון למוות שכימר מודה בא לבקר בתאו ומתפרץ שם בבכי. "למה אתה בוכה?" שאל האסיר את הכומר, "הרי אני הוא שדונית למוות ולא אתה." השיב לו הכומר: "לך טוב, אבל אני עוד צריך לחזור הביתה בגשם ובבוץ."

רבין ופרס המתינו שניהם למה שעלול היה להיות עבור אחד מהם גזר-דין מוות פוליטי. כל אחד מהם עבר באותן שעות ארוכות גיהנום פרטי משלו. אך הוא לא

אפשר לראות את הפרש 41 הקר- לות בהם גבר יצחק רבין על שמעון פרס, כתבוסה. ניתן לומר שאם ראש ממשלה בפועל, שלצידו מתייצבים מרבית שרי הממשלה וחלק ניכר מהמנגנון והי מימסד המפלגתי אינו מצליח לגבור על יריב שקרא עליו תגר בהפרש קולות מרשים יותר, זוהי מפלה ניצחת.

את אותם 41 קולות יתרון שניתנו ליצחק רבין ניתן לראות גם כהישג, אם לא כניצחון. אפשר לומר שאם אחרי כשלוש שנים בראשות הממשלה; אחרי שעשה כמעט כל שגיאה אפשרית; אחרי שנאלץ להיכנע לסחטנות שותפיו בקואליציה ולהתפטר בכל עניין מהותי; אחרי שבתקופתו נחשפו פרשיות השחיתות מהחמורות ביותר בתולדות המדינה שנוקפו, שלא בצדק, גם על חשבון ממשלתו — אם אחרי כל אלה הוא גבר על יריב שבישר, כביכול, תמורה ושינוי, בהפרש של 41 קולות, זהו ניצחון לא מבוטל.

אך בעוד הוויכוח נטוש, אם רבין הובס או ניצח, בהצבעה שנערכה בוועידת מפלגת העבודה, הרי אין כמעט ויכוח מי ניצח במאבק אחר שניטש בין יצחק רבין לשמעון פרס באותם ימים עצמם. היה זה מאבק נסתר, אישי יותר, כמעט אינטימי, למרות שהוא נערך לעיני כל, מול עדשות המצלמות ותחת מעקב צמוד של הטלוויזיה.

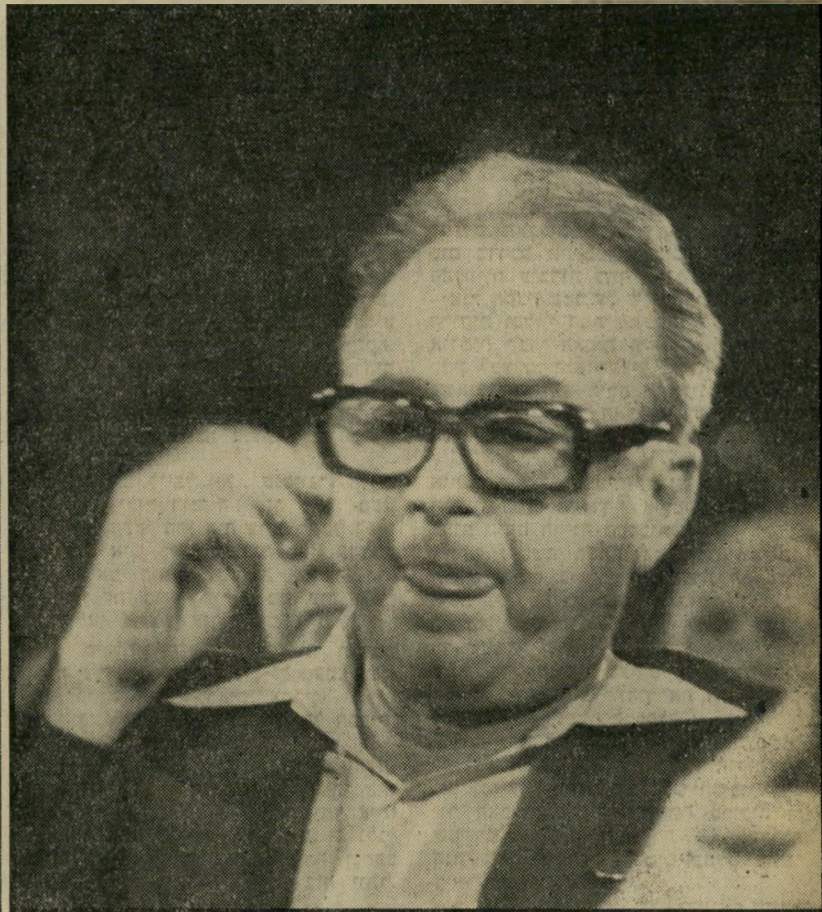
היה זה המאבק על התדמית האישית. מעולם קודם לכן לא אירע בישראל ששני מנהיגים מהשורה הראשונה יועמדו במבחן אשר כזה. היה זה כאילו הוכנסו למבחנת זכוכית במעבדת-ניסויים, כש המדינה כולה צופה בהם, כיצד יגיבו ורי כיצד יעמדו במצב-לחץ אישיים כבדים מנשוא.

במשך 32 שעות, מהרגע בו נפתחה ועידת מפלגת העבודה ועד לרגע בו האכרז מעל במת היכל התרבות על זכייתו של רבין ברוב קולות המצביעים, נמצאו גם רבין וגם פרס במצב נפשי מהקשים

הגיהנום הפרטי

בספירת הקולות

תמונות מתוך המערכה, יצחק רבין בשעות ההכרעה: מתוח, מקנח זיעה